

Anna Šochová

Mabve

I.

Již několik dní se táhly rozčilené spory nejmoudřejších mužů horské Boávy o vyvolání vzpoury. Dobyvatel a tyran, takzvaný Císař králů Tukra prý rychle slábne, jeho syn ulehl a oba Císařovi skvělí vojevůdci již také příliš zestárlí. Jenom generál Haría je ještě schopen vést vojsko. Jenže ten se od plenění Boávy naprosto ničím nevyznamenal. Prý se stáhl do ústraní, těší se na prvního vnuka. Chce snad zaříkávat porod v domě? Nějak ten krutý válečník změkkl, příliš si zvykl na hedvábné polštáře a polehávání na hromadě dobytého zlata. Ten, kdo právě nyní povstane, získá vytouženou svobodu! Nepochybně i další území, ale svobody si hrdá Boáva cení víc.

Vrátit se k tisícileté nezávislosti na okolním světě! Samostatnost bez daní pro Císaře Tukru, bez jeho úředníků, špiclovského šamana a konečně bez nadutého správce, který se opovažoval mluvit do vladaření boávského krále a zatahuje do země cizí bohy. Nový král pohládne zemi jako dřív a Boáva se zvedne z kolen!

Tak den co den promlouvali nejstarší a nejmoudřejší muži země. Princ Javi je povolal k Velikému rokování, neboť i jeho druhý otec zemřel a podle starých zvyků mohou duchové ústy starců udělit synovi rady, které mrtví nestačili vyslovit nebo které jim mezitím našeptali bohové. Jednu důležitou radu však Javimu ještě živý otec z posledních sil pošeptal: veliké rokování zakryje přípravu vzpoury a k té Javimu už dávno svoje řekl. Ať tedy naslouchá všem radám a názorům, aniž by jej svazovala úcta k mrtvému. Naopak, má přímo povinnost dostat krvi velkého bojovníka!

Javi byl otci za svolení ke vzpouře vděčný. Měl s Tukrou osobní, velmi trpké účty. Živě si dodnes pamatoval svůj dávný pokořující pochod vedle otce. Kráčeli se svěšenou hlavou za vozem Císaře králů Tukry a každý krok je pálil jako oheň. Přemýšleli nad neštěstím zrady, které otevřelo jejich malou zem lačným císařovým vojskům. Dnes už Javi věděl o tehdejší zradě tolik, aby chápal, že se skutečně nemohli ubránit. Nejdřív padl král, posekaný i na zádech. Potom jeho mladší bratr převzal vládu, dva roky vzdoroval a bránil se Tukrovi, řídil se radami bohů. Nečekal však mocná kouzla, která vyvolala strašlivé bouře, nemoci a hlad. Krále samotného ochromila tak, že celých deset dní ležel bez hnutí. Javiho otec nikdy zrádce neodhalil. Duchové předků mu však prozradili, že byl zabit generálem Hariou při dobytí paláce.

Javi vstal, dostal chuť na doušek něčeho ostrého. Soustředil se na prožitek pálivého tepla, které přehlušilo pachut' vzpomínek. Zrada, která zabila největšího bojovníka země přímo v bitvě, zrada, která vyřídila stejně vynikajícího šamana, obřadníka a moudrého vládce. Zrada zničila oba bratry, pevně semknuté důvěrou a láskou k rodině. Všech pět Javiho starších bratrů padlo, matce puklo srdce, zajatci kráčeli s potupnými otrockými pouty...

Snad ještě měli být šťastní, že se Císaři zalíbila malá Sian? Snad národy a kmeny někde u ústí rozbahněných řek, v přímořských zemičkách, ty by mohly být poctěny přijetím jejich dcery mezi souložnice. V Boávě ne. Tady nebral muž několik žen do domu, aby dřely na poli a v hospodářství nebo společně těšily muže. Naopak, mnoho rodin, včetně královských, tu vznikalo spojením bratrů se společnou ženou. Ta vedla

dům, rodila děti a muži jí ze svých misek nabízeli nejlepší sousta. Zde žena sama rozhodovala, kdy se podělí o své místo s další, mladší a plodnější. Hýčkané ženy tu proto rodily mnohem více synů, než dcer. Synové Boávy totiž na svých bedrech nesou slávu, bohatství a obranu země. Víc mužů ubrání jediný dům, víc mužů zaručí, že syny vychová alespoň jeden přeživší otec. Jak by tedy měla boávská královská dcera unést hanbu bezejmenné hračky v zástupu stovek jiných?

Javiho sestřička-dvojička byla ještě dítě, avšak hrdostí zahanbila i dospělé muže. Otec ji požádal, aby sama rozhodla o svém osudu a Sian tehdy svolila k odchodu. S velkou slávou ji odnášeli císařští ke starému ženichovi, který tak krutě pokořil její rodinu a celou zemi. Bíle odění vybíhali Boávové z domů a klaněli se před nosítky, jako by kolem nesli mrtvou. Všichni cítili, co přijde, loučili se a žehnali, ale nesměli prozradit.

Sian skutečně obelstila své strážce: Předstírala touhu pohlédnout na posvátné jezero z Tulahotské skály. Zvedla paže k požehnání, přikázala, aby všichni poklekli. Císařští tehdy ještě měli přikázáno neurážet zdejší bohy. Sám velitel poselstva, generál Haria, nařídil, aby uposlechli. Sian zazpívala píseň Vládci vod a zvedla zlatem vyšíváný závoj nad hlavu jako obětinu dobré cestě. Její hlas něžně provázely maličké zvonky na lemu širokých rukávů a kouzelná melodie každého Sianina pohybu svázala neviditelnými nitkami všechny přítomné. Vojáci, nosiči i otroci uchváceně sledovali lehounkou tkaninu závoje, odhozenou a snášejíci se pomaličku k lesklé temné hladině. Ani vítr se prý nepohnul, ani pták nezazpíval. Celý svět čekal, jak obětování dopadne. Na císařské padla bázeň.

Před očima všech Sian popoběhla drobnými krůčky, jak jí jen stažený úzký šat dovoloval. Císařští zírali s pootevřenými ústy, mysleli, že obřad pokračuje a princezna tančí. Na samém okraji skály však poskočila na špičkách a vrhla se dolů. Bez výkřiku, beze slz, odevzdaně jako do spásné náruče. Tak se pod ní také hladina prohnula, než se láskyplně rozestoupila a zavřela. Nedovolila Sian žádné vynoření, lapání po vzduchu, viditelnou úzkost z tonutí. Vládce všech vod přijal oběť s úctou, jaká její odvaze a hrdosti náležela. Jistě Sianiny oči hned laskavě zahalil závojem, neboť i ten beze stopy zmizel, sotva se dotkl vody.

Byla hluboká noc, plná tlukotu slavíků, bzučení hmyzu, ševelivého zpěvu stromů, květin a keřů. Krátký čas kvetení tak nevýslovně těší srdce všech obyvatel Boávy, až se rozezpívávají při každém závanu vůně. Pouze princ Javi se po dnešním Velikém rokováání převracel na své rohoži a nechápal, proč se mu vracejí všechny trpké vzpomínky znovu a znovu. Je to snad probuzenou touhou a nedočkavostí povstat? Podivné. Vždyť právě on sám má největší výhrady, on sám nejpečlivěji zkoumá každou zprávu a klidní horké hlavy, neboť o skutečném stavu věcí u Císaře králů vědí příliš málo. Nepadnou do léčky? Neosnuje zdejší dosazený správce pomocí špiclů past? Pověsti o podivnostech kolem vládce se šíří pouze kupeckými stezkami. Přitom žádný z těch mužů mocného Tukru neviděl, ba ani nevstoupil do obrovského Palácového města. A změkčilost Harii? Javi si ho příliš nepamatoval, ale znal jeho

skutky. Nikdo nemluví o tom, že by se generálovi pomátl rozum. Spíš by uvěřil, že ten starý zabiják hodlá na falešné zprávy nachytat nějakou horkou hlavu.

Javiho druh a nejbližší přítel, velitel stráží Kim, se dnes navrhl za posla. Prý by mohl princovým jménem jednat o sňatku s Tukrovou dcerou. Pět princezen už se povdávalo za jiné porobené vládce, takže posel žádné podezření nevzbudí. Byl to dobrý nápad, všem rokujícím se zamlouval.

Javi však stále silněji nabýval přesvědčení, že nejen kvůli zjištění skutečného stavu v Palácovém městě bude zdrávo, ujmě-li se úlohy posla on sám. Koneckonců, pokud se kupci mylí, Tukrova dcera zůstane jeho ženou! I hrdý Boáv dokázal pochopit výhody tohoto spojení, ale oběť by rád osladil osobním výběrem. Nepřítelova dcera! A která? Tukra má přece na vdávání ještě dvě dcery. Javi nemá bratra, s nímž by ženu sdílel, a tím pádem se mohl na jeho úsudek spolehnout. Kdo jiný než tedy on, samotný Javi, musí proniknout do samého srdce prokleté říše?! Je čas konečně zvednout hlavu od stopy okutého kola královského vozu, hrdě pohledět ke slunci nad vysokými horskými štíty.

Javi vzrušeně přecházel po místnosti. Válka nebo svazek s princeznou, obojí mu bralo klid. Tukrova dcera... Vánek od jezera donesl zvláště sladkou, opojnou vůni. Pohládila mladíkovu rozpálenou tvář. Nebyly to známě omamné jasmíny. Tato vůně Javiho zneklidňovala, dráždila, slibovala. Táhla se zahradami odněkud od přístaviště. Jako by tam, kamsi ke svému zdroji, Javiho volala a táhla.

Sestoupil váhavě rozkvetlou zahradou až ke schodišti, u něhož přistávají lodky. Zvláštní, mnoho květů se udrželo rozvitých i pod pláštěm noci. Poklekl na kamenném stupni a dotkl se rozčeřené hladiny. V duchu oslovil svou mrtvou sestru. Ach, Sian! Od tvé smrti už projížďky ani rybolov nikomu radost nepřinesly. Sestřičko, odmítla jsi spojení s Tukrou a já dnes plánuji, že zradím tvou památku!

Z hlubin před ním se rychle zvedal opar. Opravdu, žádné mámení. Měsíc září, voda se v jeho světle nehnutě třpytí jako stříbrný pás. A přesto mezi nebem a stříbrem na hladině – kouzlo? Javi užasl. Stál však beze strachu a poddával se nečekanému. Stahuje se prudce ta houstnoucí mlha do obrysu postavy? Skutečně. Již rozeznal splývavý stříbřitý háv, perlovou korunu nad čelem. Matná bledá tvář měla barvu hladiny pod zamračeným nebem. Vzpamatoval se z úžasu. Královna vod, kdo jiný?! Hluboce se poklonil a prsty uctivě přenesl několik kapek vody k čelu, jako by stíral prach u nohou vznešené bytosti.

"Javi, bratříčku, nepoznáváš mne? Stala jsem se vodním zjevením. Vládce všech vod mne pozdvihl k sobě. Dovolil mi dnes vystoupit nad hladinu, neboť vám, lidem, celému světu, všemu živému, hrozí nebezpečí.

Démoni z říše smrti našli cestu z podsvětí a chtějí ovládnout zemi, nebe i vzduch. Kouzla nic nezможou, neboť tu cestu uvolnil hlas lidských srdcí. Proto jen člověk smí vytrhat kořeny zla, které se již uchytily. Ach, bratříčku, ty a tví moudří mužové příliš dlouho dumáte, zda osvobodit zemi, přete se o nejhodnější dobu. Věř mi, neváhej a více nečekej, vyjeď už zítra! Za tebou ať vyrazí vojsko, u hranic vyčkává dalšího.

Bratříčku, v Tukrově paláci měj oči otevřené, bez předsudků oceň to dobré, kruté zlo obelsti a neplýtvěj myšlenkami na pomstu. Prosím, nenech se zaslepit nenávistí! Víc nesmím prozradit, neboť bych tím otevřela brány naší vodní říše těm strašným netvorům. Také nám totiž hrozí nebezpečí. Vstoupím do snů moudrých, aby ti nebránili a tobě na pomoc pošlu svou nejmilejší vážku. Jen ty porozumíš jejím radám."

Javi oněměle stál, dokud Sian nezmizela, nerozplynula se zpátky do mlžného přeludu a nestáhla se kamsi daleko a dolů, do hlubin jezera. Teprve potom teskně vyslovil její jméno. Snad jí ten tichý pozdrav, smáčený dvěma slzami, které nechal skanout jako obětiny, donesl stejný vánek, který Javiho za sestrou přivedl.

Přízeň Vládce vod a objevené spříznění s mocným božstvem dodaly Boávům odvalu a víru ve vítězství. Všichni moudří o něm věděli, všichni přísahali mlčení o svých věšteckých snech, ale princ Javimu se zdálo, že nestačil přejet hranice a noční rozmluvu s jezerní královnou Sian zažil snad všechn jeho lid. *****

Sídelní město Císaře králů Tukry bylo desetkrát větší, než si Javi dovedl představit. Vysoké hradby se táhly po obzoru a čněly nad vrcholy pralesa. Javi byl docela rád, že sem přijel pod cizím jménem, protože nedovedl patřičně ovládat překvapení a zvědavost, jaké se dost dobře nesrovnávají s hrdostí obyčejného Boáva, natož samotného budoucího krále. Když se probral z ohromení a přijel blíž k vysokým hradbám, zaraženě sledoval náznaky úpadku.

Již samotná cesta podél vysoké zdi s neopravenými dírami po útocích vzbouřených Lenátů skýtala důvody k zamyšlení. Kupci nelhali, celé dva roky nikdo na opravy ani nesáhl. Stráže v bráně se spokojily s Javiho prohlášením a ani neprohlédly správcovu pečeť na průvodním listu. Javi se nedočkal jediné známky, že by o jeho příjezdu zpravil Císaře nějaký posel nebo zřetelné znamení. Přitom se vypráví o vyvěšování barevných praporků, které Tukrovi říkají na dálku víc, než samotné písmo. Přítel Kim po Javiho boku zachmuřeně přikývl, kdykoliv se jejich pohledy setkaly. Dvacet ozbrojených mužů přece není tak málo, aby projeli bez povšimnutí. Copak tady zapomněli na pověst Boávů?

Za bránou bylo natěsnáno hodně chatrčí, ale ze široké cesty se obloukem zvedal most na sedmi pilířích. Jak pravila pověst, byla brzy vidět žlutohnědá hladina vody. Pověst tvrdí, že na obranu před pralesními démony kdysi první zdejší král ohradil část koryta řeky, líně tekoucí k moři. Na obou březích postavil hradby a brány nechal zaříkat mocnými kouzly, aby se skrze ně nedostalo do jeho sídla nic zlého.

Javi nedokázal uvěřit, že smrdutá břečka se pod vysokým a širokým mostem skutečně hýbe, protéká a snad dokonce skrývá nějaké živé tvory. Živo bylo nad hladinou, to ano. U druhého břehu, pod nízkým pásem dalších hradeb, stály na vysokých kůlech stovky a možná tisíce chatrčí, pod jejichž lávkami se proplétaly úzké lodky. Vodní svět, jehož obyvatelé prý za celý svůj život jedinkrát nevstoupili na opravdu pevnou zem.

Javi by zdejší vodu nepozřel snad ani v ohrožení života, ale zahlédl ženy, jak nabírají vodu k vaření, muže, jak si vyplachují ústa a kohosi dalšího, kterak nedbale odhruje

šat, aby se rovnou z loďky vymočil. Taková urážka Vládce vod! Javi se bezděčně dotkl dlouhého nože u pasu. Tehdy poprvé spatřil posla své sestry: vážka přeletěla sem a tam, jako by vzduchem proletěl jiskřící drahokam. Kim vedle prince vykřikl úžasem, ale Javi se kousl do rtu. Slyšel, co bylo určeno pouze jemu.

"Mezi nepřáteli se musíš ovládat. Jak obstojíš, když tě pouhá voda, třebaže zneuctěná, rozčílí ještě mezi branami?"

Za druhou branou vládla jiná špína. Vypasené krysy běhaly uličkami, všude páchla hniloba a výkaly. Bezvládná, polonahá těla se válela v každém zákoutí nebo stínu a kdo ví, zda ještě patřila živým. Javi zahlédl smečku vychrtlých psů, rvoucí se o kořist na kraji tržiště. Neodvažoval by se tvrdit, že trhala mršinu zvířete. Na každém schodišti, u každých honosnějších vrat leželi nebo seděli mrzáci se zkroucenými končetinami. Před nosítky boháčů kráčeli zvláštní sluhové se zdobeným kopím a bodáním, kopanci nebo ranami klestili cestu. V některých zákoutích visel ve vzduchu těžký, téměř nedýchatelný dým. V zápachu Javi rozeznal mnohé byliny, používané k vykuřování lesních démonů pod hraničními horami na severu. Každoročně je Boáva posílala Císaři a naopak poté musela sama snášet potupný vymítací obřad.

Javiho pohladila dávná vzpomínka. Otec mu vysvětlil, kterak je nutné zdvořile přijmout Císařův dar, tedy pobíhajícího šamana i smrdutý kouř. Dole v údolích jimi totiž neodhánějí zlé duchy nebo duše, zbloudilé na pomezí, nýbrž demony, usazující se prý přímo v domech. Spíš nejdřív vykouří a zahubí sami sebe, ale nikdo jim tu pošetlost nevymluví. Možná mají pravdu: demony si vnášejí lidé zde pod horami do obydlí ve vlastních srdcích a pokud někdo zahubí své tělo, přece jen tím démona uvězní.

Poté královský otec poprvé svěřil správu paláce synkovi, sám rychle nastoupil na loďku a odplul obětovat na ostrůvek v jezeře. Javi se místo otce stal průvodcem šamana. Několik let, rok co rok, přijížděl císařův čaroděj právě v čase rozjímání a modliteb krále Boávů. Pouze třikrát s sebou vzal král i Javiho, když dospěl, jinak musel princ potupné šamanovo vykuřování strpět jako každý jiný. Císař si přál jejich blaho, Císař nařídil. Moudrý otec, kterému se pod rouškou obřadů dařilo unikat!

Javiho úsměv by ve špinavé ulici vypadal nepatřičně, pokud by nebylo znát, jak moc je hořký. Javi dobře věděl, že otec ve skutečnosti unikal pod ochranu ostrovního obětiště. Svěřil se před smrtí Javimu, že přes clonu svého ochromení zrádčovským kouzlem konečně rozeznal znamení velikých změn. Pokusil se překonat svá kouzelná pouta, aby se dozvěděl víc, jenže se příliš vysílil. Možná k otci zkoušela promlouvat Sian, napadlo Javiho.

Kůň zafrkal, když míjel nafouklou mrtvolu. Musela na ulici ležet několik dní. Puch a neklid zvířete rázem Javiho probraly do přítomnosti. Když Boávové projížděli dalším větším prostranstvím, oklované lebky na kopích každého znechutily. Tolik poprav! Třicet čerstvých, dalších asi padesát starších hlav. Místy postávaly hloučky mužů s prázdným pohledem, přešlapovaly a drmolily:

"Mabve, Mabve, Mabve..."

Javi několikrát zahlédl stráž, jak je surově rozhání ranami. Minuli ohromné Schodiště prosebníků, pokryté zástupy lidí. Odevzdaně seděli na plném slunci a čekali bez hnutí, kdy se otevřou brány nahoře. Prý za úsvitu a před západem slunce vychází služebnictvo a rozdává jídlo. Mnozí prosebníci na schodech přespávají, jen aby se po několika dnech dostali k úředníkům, kteří v pravé poledne sepisují jejich prosby.

Konečně Javiho průvod dorazil k Bráně vozatajů a tudy vstoupil do Císařova Palácového města. Věděl, že je to celé město ve městě, ale netušil, jak ohromné. Chtě nechtě po spoušti venku musel obdivovat pořádek a řád, který tu vládl. U brány dva hodnostáři v zeleném hedvábí pečlivě prozkoumali pečetě na listu a uvedli Javiho s doprovodem do stinného místa, kde mohli opatřit své koně i sebe tím nejnnutnějším. Než se kolem seběhli sluhové, aby poselstvu pomohli, poslali úředníci zprávu dál a povolali jiného, vyššího hodnostáře.

Javiho se ujal pan Koa, starší muž v bohatě vyšíváném šatě, provázený sluhou s velkým vějířem. Byl tak vysokým hodnostářem, že prý smí vstupovat až do místnosti, určené pro císařovo soukromé hodování. Jeho tituly, uctivě pronášené s mnoha úklonami Správcem Brány vozatajů, zněly Javiho uším docela směšně, ale důstojně souhlasné pohyby slonovinového vějíře sluhy ctihodného pana Koy naznačovaly, jak si na ně tento muž potrpí. Javi tedy vzdal patřičný hold osobě tak výjimečné a pan Koa blahosklonně uvítal horského barbara v Palácovém městě Císaře králů Tukry, Syna Nebeské královny a Pána jasného dne.

Po malém občerstvení pan Koa určil, kde bude ubytován doprovod, a provedl samotného posla z Boávy dvěma nádvořími k nízkému domu, kde Javimu vykázal přepychovou místnost. Dům nebyl rozlohou velký, ale vyřezávané, zlacené ozdoby všude, kam oko dohlédlo, naznačovaly důležitost obydlí. Pouze malá čtvercová zahrada dělila tohoto posla od soukromých komnat Císaře králů. Pan Koa onu blízkost zdůraznil. Tvářil se přitom natolik upjatě, že Javi pochopil: Pro pouhého posla nečekaná, příliš veliká čest.

Hodnostář průvodce pan Koa ještě několikrát uctivě připomenul, kde jej Javi najde a kdy má být připraven ke slyšení u vládce. Javi žádal o takzvané malé slyšení, neboť zde byl pouze poslem, který má teprve vyprosit svolení vyslat z Boávy namlouvače s velkými dary. Nečekal, že bude přijat již v den příjezdu a Tukrova blahověle jej překvapila stejně, jako pana Kou. Věděl snad Císař, kým Javi skutečně je? Neměl by. Ani nejrychlejší posel by přece nestačil dorazit a věrní hlídají správčovo sídlo. Ani myš neproklouzne se zprávou, která by Javiho prozradila. Příčina podivností bude zde, přímo v paláci.

II.

V čas večeře byl princ uveden do nepříliš rozlehlé síně. Pan Koa Javimu přepečlivě vysvětlil další úžasnou poctu a čest, již se mu tímto dostává. Proč ten spěch, jestliže i osobní návštěvy vazalských králů čekávaly na přijetí několik dní?!

Javi i pan Koa byli překvapeni tím více, když po pozdravech a předání takzvaně malých darů Tukra pokynul, aby se posel připojil k hostině. K soukromé, malé a v podstatě rodinné večeři. Pan Koa naznačil Javimu, že nelze nepřijmout a s úklonami se vzdálil.

Javi usedl na vykázané místo a čekal, co se bude dít. Několik dívek sem vtančilo v rytmu bubínků, potom dvě další vstoupily lehkým krokem a usedly na polštáře za vládcem. Přes vysoké účesy a ozdobné hřebeny ve vlasech měly přehozeny závoje, volně splývající až ke zlatě vyšíváním živůtkům.

Javi ze zdvořilosti klopal oči, ale přesto byl dost blízko, aby rozeznal silnou vrstvu líčidla na Tukrově tváři. Císař odložil vějíř, jako by mu již nezáleželo na dojmu, který si bystrý pozorovatel odnese. Držení těla prozradilo vládcovu slabost nebo velkou únavu. Následník u večeře chyběl. Kupci se tedy nemýlili, malý princ je nemocný.

Císař nyní posla vyzval k opakování žádosti a poté se poněkud mdle, ale přesto se zájmem, začal vyptávat. Javi musel vyprávět o životě Boávie a třebaže si byl jist, že mnohé pro Tukru není ničím novým, stařec, dívky za ním, dokonce i tanečnice opodál, všichni poslouchali velmi pozorně.

"Pověz mi, Boávče, zapomněl tvůj pán na hrdost a rychle si chce zajistit výhodný sňatek, nebo máš na mém dvoře pouze vyzvědět novinky?"

Tukra by těžko dobyl půl světa, kdyby si nechal cokoli namluvit. Javi přikývl a pohleděl do císařových přimhouřených očí. Tukra nečekal na odpověď, ptal se rychle dál:

"Tak moc potřebuje tvůj pán věrohodné zprávy, že jeho syn souhlasí se svatbou?! Ztratili paměť nebo se snad naučili odpouštět?"

Javi už neklopil zrak, promluvil jasně a hrdě.

"Duše velikého krále již přeplula posvátné jezero. Jeho syn Javi se za několik dní, po Velikém rokování moudrých, ujme vlády. Následník Boávie však zároveň potřebuje urozenou manželku, matku pokračovatelů rodu. Bude ji ctít a opatrovat, jak se sluší a patří. Není vhodnějších dívek, než jsou tvé dcery, Císaři králů."

Císař pochybovačně sklonil hlavu na stranu.

"Tak tedy další můj protivník opustil svět. Rokování moudrých, říkáš? Hm, nevěřím, že horkou hlavu následníka zchladí řeči starců. Nechystá následník odplatu, nepomstí se Boávec na Tukrově dceři? Jak mne o tom přesvědčíš?!"

"Svým slovem, Císaři. Platí jako slovo prince Javiho."

Tukra se kuckavě rozesmál. Jedna z dívek se konejšivě dotkla Císařova ramene. Pohládl její prsty a otočil hlavu. Velmi důvěrné gesto, i kdyby patřila mezi jeho dcery. Javi znejistěl. Oč tady jde?

"Mial, holčičko, nevěřilas mi! Teď sama slyšíš. To jejich bájně slovo muže! Neznám jinou zemi na světě, kde tolik znamená. Takovýto Boávec může přejet půlku světa sám, bez doprovodu, a přece naprosto spolehlivě vykoná nemožné. Pohne nebesy, jen aby splnil dané slovo. Pobavils mne, boávký posle, zahřál moje staré srdce. Tueno, zatanči nám a ty, Mial, si také sejmi závoj. Dívej se pozorně, mladíku, ať dobře poradíš svému pánovi. Kterou bys mu doporučil?"

Císař zahodil veškerou obřadnost. Plácal se pobaveně do stehen, když pobledlý Javi dlouho hleděl na dívčí tváře. Netušil, jak velkou měl pravdu, když o nich před chvílí mluvil jako o nejvhodnějších nevěstách. Krásné, podobné, jak sestry bývají - a přitom tak odlišné! Jako den a noc, klid a vášeň. Tuena provokovala každým pohybem, Mial okouzlovala tichou sladkostí. Mladíkovi stekly po skráních první kapky potu.

Naštěstí si ho ty dvě nevšímalý. Přinejmenším to alespoň předstíraly. Mial začala brnkat na jakýsi strunný nástroj, podobný sitáru, tanečnice s bubínky se přidaly a Tuena smyslně rozvlnila boky. Odněkud se přidal cinkot malých zvonečků a Javi se podivil, odkud a jak si je dívky stačily vzít a uvázat kolem kotníků. Tukra se bavil, ale únava příliš prosákla i skrze silné líčidlo. Javi přemýšlel, co říci. Císař zvedl pohár s vínem:

"Pověz, mladíku, je snad možné ty dvě rozdělit?! Což kdybych je provdal obě?"

Ve vládcově hlase byla taková naléhavost, že Javi opravdu nerad zavrtěl hlavou.

"Králi králů, míváme sice až tři ženy, ale nejsou si zcela rovny. Náš příští král nemá bratry, s nimiž by se o ženu dělil, takže by ten svazek nebyl proti vašim zvyklostem. Jenže podle starého zvyku několik let bude jeho První dáma také dámou jedinou. Teprve po několika letech, často přímo na její přání, přijme rodina Druhou dámu, možná i Třetí. Více ne, to se u nás nepokládá za slušné. První dáma vede dům a patří jí všechny děti. Ostatní jsou podřízeny jejím rozhodnutím.

Veliký Císaři, tvoje dcery jsou prý stejně staré, stejného postavení, jejich matky se těšily tvé veliké přízni. Prý stejně silné. Jak tedy jednu vybrat, podle čeho určit První dámu, aniž by bylo ukřivděno druhé princezně?"

Tukra povzdychl a pokýval hlavou. Pohybem ruky ukončil slyšení. Dívky však během Javiho odchodu ve svém tanci neustaly. Mial pokračovala ve hře a Tuena se těsně před Javim svůdně protáhla. Pouhá vůně, linoucí se kolem princezny, by pobláznila každého muže, ale Javiho tím nečekaně odradila. Snad ji tak vychovali, ale... Ve dveřích se otočil a ještě jednou uklonil. Tvář té druhé byla vážná,

posmutnělá. Pohledem sledovala tanec sestry, jako by nesouhlasila s jeho rozverností. Zvuky strun Javiho doprovázely až na práh vykázaného příbytku.

Hned po svítání Javiho z lehátka vyvrštil šelst kroků v písku. Sáhl po meči a zlehka se připlížil ke stěně. Skrze rohože v okně uviděl skupinu zahalených žen, opatrně procházejících okolo. Jak byl pošetilý! Žádné nebezpečí, žádný Císařův sluha se neplíží Javiho odstranit. Jsou to jen otrokyně v opáncích, služebné, spěchající za svým úkolem. Počkat, co ta se zlatým kruhem na kotníku? Jde uprostřed, zakrytá, jakoby chráněná ostatními! Všechny se opatrně ohlížejí, zatímco ona vůbec nezvedne hlavu. Kampak tajně spěchá urozená žena z Tukrova domu?

Vyplížil se za nimi. Viděl, jak na konci zahrady vzaly služky připravené koše a zamířily směrem k východu, k bráně u Schodiště prosebníků. Proto ty tajnosti! Jedna z urozených opouští palácové město! Pokud Javi věděl, hrozily jí přísné tresty, ať byla kýmkoliv.

Z ničeho nic před ním stál pan Koa. Poněkud neupravený, narychlo probuzený. Jak a kdo ho sem poslal? Znameníť souhra Tukrových lidí! Nikdo Javiho nezastavil, nikdo se neptal, když za skupinou žen procházel kolem strážných a mezi zdejšími lidmi. Zato ihned sehnali toho, jenž za něj zodpovídá.

Ve tváři pana Koy nebylo možno vyčíst zlobu ani rozmrzelost. Důstojně cvičil s malým vějířem a uctivě nabídl své služby. Dokonce hned provedl hosta některými dalšími místy Palácového města. Javi mu nehodlal zbytečně lhát. Řekl, že je zvyklý brzy vstávat a spěch zahalené skupinky mu vnukl nápad projít se zahradami, možná také setkat se s doprovodem. Z úcty k Císaři nechtěl rušit jeho spánek a proto se vydal opačným směrem, od jeho soukromých obydlí.

Pan Koa neudělal jediný posunek, jediné nesouhlasné gesto, ale přesto mezi oběma muži bylo jasno: věřil Javimu přesně tu polovinu, kterou princ obratně zamlouval. Zároveň zdvořile vychválil poslovu ohleduplnost. Plýtvali vzájemnými poklonami a pan Koa se jen tak mimochodem se zmínil o otrokyních, denně vynášejících léky, byliny a odvary ubožákům za branami paláce.

"Stráže dohlíží na rozdělení zbytků jídla běžně, avšak nyní je ve městě mnoho nemocí. Proto vladařova dcera posílá své dívky, aby vyřídily její dobré rady a doporučení. Od císařovny Še-čial se naučily všechny princezny rozumět moci bylin a kořenů."

"Která z princezen takto pečuje o blaho lidu? Krásná Tuena?"

Pan Koa vějířem zakryl velmi pobavený úsměv a Javiho jako když polije. Neposlouchal další velebení laskavé královny dcery. Tak tedy sladká Mial odchází potajmu ven! Snad za milencem? Proto se tvářila, že ji posel příliš nezajímá. Ze špatného stromu těžko vzejde dobré ovoce. Javi přijel zbytečně. Nepotřeboval ženu, která svádí muže při prvním setkání, takovou snadno najde na určených místech

celého světa. Stejně tak netoužil po ženě, která, třeba jen v myšlenkách, patří jinému. Milá moje sestřičko Sian, tvoje rada připravit vojsko byla velmi prozíravá. Smetu tohle prohnilé město i s palácem do prachu!

V lítosti a hněvu Javi málem přeslechl, jak má podle pana Koy proběhnout dnešní den. Také princ Tern si totiž přeje posla z Boávy uvidět. Je nemocný a každé rozptýlení vítá. Veliký Císař Tukra poté hosta opět zve ke svému stolu. Pan Koa nezastíral údiv nad poctami, jichž se bezvýznamnému poslu dostává. Nedivil se sám. Javiho napadla pošetilá myšlenka, že Tukra prohřešky svých dcer zná a dokud zachovávají dostatečnou opatrnost, chrání je svou předstíranou nevědomostí. A také snahou rychle obě poslat pryč, třeba k Boávci, jenž jeho rod právem na smrt nenávidí.

Když se vracel do své místnosti pro dary císařskému následníku, oblétla Javiho hlavu Sianina vážka. Jen zlehka připomněla, aby odložil všechny předsudky a podezření, aby s čistýma očima i hlavou dál nezaujatě sledoval všechno dění. Nechápal, proč jej varuje, když je všechno tak průzračně jasné, ale budiž. Přikývl, že úkolu dostojí.

Princ Tern přijal Javiho stejně pečlivě nalíčený jako jeho otec. Přes veškerou nevraživost Javi pocítil soucit smíšený s obdivem. Chlapec, sotva čtrnáctiletý, se ze všech sil snažil předstírat dokonalé zdraví. Byl unavenější než Císař včera večer, ale přesto se vyptával na kdejakou podrobnost Javiho cesty.

Dýka s vyrytým tygrem, zakousnutým do jelení šije, chlapce opravdu nadchla. Poznal práci goruvských mistrů a nejspíš by s chutí opustil palác a putoval k nim až za hranice říše. Nebo se třeba bez cíle toulal světem. Znal totiž všemožné zvyky vzdálených národů a jejich legendy. Pamatoval si dokonce, kdo mu je vyprávěl. Javi upřímně zalitoval, když krásná Tuena přerušila jejich rozhovor jakýmsi vývarem od Mial. Tern litoval přinejmenším stejně, neboť lék vypil s velkým přemáháním a odporem. Javi odpověděl Tueninu úsměvu za tenkým závojem zdvořilou úklonou. Počkal, až odejde, a potom se s nemocným následníkem rozloučil.

Javi se odcházel připravit na druhé setkání s Císařem králů Tukrou. Zarazil se, od malé zahrady před svým příbytkem zaslechl blížící se ženský kvil a nářek. Náhle proti němu běžela Mial. Oči vytřeštěné, odhalená tvář, ze šedého šatu služek zbyly jen cáry. Rozpletené černé vlasy zcuhané, odhalená ramena. Kdo ji napadl? Kdo se opovážil vztáhnout ruku na Císařův klenot?

Za ní běžely ostatní. Kvílely nad svou princeznou jako nad mrtvou. Javi je rázně okřikl a zachytil klopýtnuvší Mial, aby neupadla. Služky okamžitě zmlkly. Zvyk naprosté poslušnosti skýtá jisté výhody. Snad je zarazil včas, snad se neseběhnou všichni. Mial je nutno rychle zahalit a odvést. Jenom několik kroků a bude v bezpečí. Ale jak?

Javi dál držel Mial za paži a kolem pasu. Visela na něm schlíple a zvadle, vůbec se nesnažila najít rovnováhu. Nevníkala jeho blízkost, jenom zírala na svou levou dlaň s krvácející rankou. Třásla se hrůzou, snad kousnutá nějakým zvířetem. Javiho zaplavil upřímný soucit.

"Uklidni se, takhle tě nikdo nesmí vidět!"

Jako na povel k nim přistoupily dvě dívky a začaly svou paní upravovat. Nic víc, neodvážily se svou nemohoucí princeznu samy podepřít. Mial zavrtěla hlavou, ještě nedokázala nic vyslovit. Dívky ano.

"Ach, pane, strašná, strašlivá věc! Stařena prosila o pomoc, oplátkou za radu pro našeho nemocného prince. Paní se vytratila jen kvůli princi, jen kvůli vznešenému Ternovi, aby bratr nezemřel. Jen pro něho dnes přestoupila zákaz!"

Šeptaly jedna přes druhou, mezi slovy vzlykaly a třásly se strachy. Při tomhle prozrazení je čekalo dlouhé mučení a smrt. Bledá Mial je však jediným slovem vyděsila ještě víc. Upřela na Javiho usazené tmavé oči, znovu ukázala dlaň.

"Mabve."

Dívky s kvílením padly na zem. Takové zoufalství princ nikdy nespatriil. Rozpačitě stál mezi nimi, podpíral Mial a netušil, co s tím. Všechny si drásaly tváře, rvaly vlasy, kroutily se u jeho nohou, oplakávaly celý svět, sebe i paní dohromady a trhaly své šaty. Trpce si pomyslel, že tím jejich krása mizí jako voda v písku, ale stále nechápal důvod. Neskučely tu kvůli prozrazení čehosi zakázaného, ale pro jakési strašlivé nebezpečí, které se z města díky Mial dostalo až sem. Ano, tak nějak věci stojí, samotná Mial už je blízko pomatení z hrůzy. Už přiběhly strážce, nějakí hodnostáři, ale všechny pohled na Tukrovu dceru a pochopení ženských nářků hned sráželo k nim, do prachu a trávy.

Takový rámus by vyrušil i mrtvého. Javi s obavami pohlédl k terase u Tukrových komnat. Nikým nepovšimnut tam velký Císař králů stál, křečovitě se držel vyřezávaného sloupku a jeho rty bezhlesně opakovaly nářek ostatních.

"Mabve, Mabve!"

Přiběhla zahalená Tuena. Také okamžitě pochopila, oč jde, strhla závoj, padla na kolena a začala předvádět žal přímo zničující. Javi odvrátil pohled. Nebylo mu nejlíp z kratičkého záblesku, který v její tváři stačil zahlédnout. Připadal si divně, protože ještě nerozuměl všeobecnému zděšení. Souviselo se Sianiným varováním, ale potřeboval by vědět mnohem víc. Konečně se vzpamatoval sám vládce. Promluvil sytým a zvučným hlasem, který výjevy zoufalství okamžitě zastavil.

"Ticho! Odejděte a mlčte, nebo vám vyrvu jazyky! Smíte říkat, že onemocněla i tato dcera, víc nic!"

Císař ani nevyslovil její jméno. Pohlédl na Javiho. Zabodl se mu pohledem do očí, jako by místo nich dvou už tady nebylo živé duše. Javi takovou bolest neviděl ani v očích svého otce, když se obětovala sestřička Sian.

"Ty, posle, odjedeš za svým pánem! Osud se naplnil, přijels pozdě. Má dcera se již zaslíbila netvoru a nás všechny čeká konec. Záhrobní stvůra se stane příštím vládcem celé mojí říše!"

Mial konečně dokázala stát sama, aby se vrha k otci a objala jeho kolena.

"Otče, netušila jsem, uvěřila jsem, že pro Terna... Odpust', odpust'!"

Tukra plačící dívku odkopl. Javi přiskočil a zvedl ji. Císař se obrátil zády. Přesto pootočil hlavu a zlomeně dodal:

"Je ztracená a prokletá. Hlupačka, vždyť věděla, co nám hrozí! Před západem slunce opustí palác a půjde do domu svého... muže. Nedotýkej se jí, posle, nebo propadneš stejnému osudu jako my všichni!"

Mial už opět stála. Odstrčila Javiho paže, hrdě se napřímila a sama naznačila Javimu, aby ji nechal být. Poklonila se otcovým zádům a odešla. Její dívky zaváhaly. Tukra svěsil hlavu.

"Starejte se o paní až do večera jako dřív. Potom uvidíte samy, co přijde. Popravy jsou zbytečné."

Byl unavený, jako kdyby klesal pod tíhou nebeské klenby. Tuena přiskočila, aby se o ni otec mohl opřít, Javi Císaři pomohl také. Dvořané se neodvážili pohnout. Na okamžik Boávec zapomněl, kdo jsou. Podpíral tu pouze zlomeného muže na pokraji sil. Poté se rychle vzdálil, aby ušetřil alespoň zbytky vládcovy hrdosti.

III.

Javi hodlal vyhledat pana Kou, aby mu alespoň někdo dopodrobna vysvětlil, oč tu běží. Chodil po zahradě, ale tentokrát marně. Vešel do svého pavilonu a přemýšlel, jak ho přivolat, když se nechtěl zjevit sám. Vždyť musel vědět, k čemu v zahradě došlo?! Sianina vážka mu náhle prolétla před tváří. Neřekla nic, Javi však pochopil varování. Přilétla tak rychle, že málem narazila do jeho nosu. Přikývl a obrátil se ke dveřím ložnice.

Hned věděl, že tu není sám. Koutkem oka zahlédl pohyb. Prudce se otočil, popadl a obnažil meč, ale než proti vetřelci stanul, rovnou hrot skláněl dolů. Stála tu zahalená dívka a naznačovala mlčení. Poznal ji i v kápi, ale radost z ní žádnou neměl. Tuena! Tahle se bez výzvy v každém pohybu neobešla ani v nebezpečí. Javiho meč ji kupodivu nevyděsil. Naopak, jako by ji princ svou prudkou reakcí pobavil. Prudce

odhodila plášť, přiskočila a přissála se Javimu ke rtům. Ztratil dech, málem i hlavu. Odtrhla se a také jakoby zalapala po dechu.

"Ach, jsi pravý muž, Boávče! Jenom takový může být pánem říše po mém otci. Přemohl jsi mne, dobyl a získal. Nabízím ti svou lásku a vládu! Se mnou získáš všechno!"

S velkým úsilím zůstal Javi pevně stát na nohou a dokonce Tuenino tělo vzdálil od svého na několik pídí. Je tohle past nebo ne? Zaváhal. Hned chladla, oči se úžily. Javi se však stačil vzpamatovat natolik, aby si uvědomil, že si tuhle dívku nesmí znepřátelit. Teď, v téhle chvíli, určitě ne. Prudce oplatil žhavý polibek. Teď zalapala po dechu doopravdy. Nenechal ji promluvit.

"Nemáme čas. Tueno, pověz mi, prosím, co se u vás děje! Neznám ani slovo z vašich proroctví a proto nechápu, čeho se bojíte! Nejsem zbabělec, umím bojovat. Je nás celkem dvacet Boávů, pomůžeme tvé rodině!"

Tuena se sladce usmála, přejela mu prsty po paži, pohladila svaly. Odstoupila, klesla na lehátko a zvolna se na něm rozvalila.

"Hrdý, čestný Boávec! Skutečně potřebuju muže, jako jsi ty! Mé srdce právě vedlo můj rozum nejlepší stezkou," vrněla spokojeně. "Tak tedy poslouchej: Podle věštby, vyřčené při našem narození, přijde už brzy na svět smrt a zkáza, žádaná umírajícími. Však určitě víš, pralesní duchové, co se přes tekoucí vodu nedostanou do města, proniknou v srdcích zlých, blabla bla... Takže jednou přijde ta slavná smrt a zkáza, protože otcův předek neobětoval duchům svou prvorozenou dceru. Hlupák! Takže zkázu a pomstu přivede nyní jedna z nás dvou. Zlo, ničení, utrpení všech. Druhá věštba říká, že muž, kterého jedna z nás vyvolí, povede svou říši k rozkvětu. Než však hvězdopravec určil, která co udělá, zemřel.

Mezi lidem se vypráví, že na svět nejdřív přijde Mabve, nemrtvý neživý, polykající lidské maso a krev. Je jako sama válka, kterou náš otec rozpoutal v okolním světě. Stvořilo ho prokletí nějakých nepřátel. Tuhle část jsem si nikdy nemohla zapamatovat, vždycky se tam vyjmenovalo mnoho míst, která náš otec vyzdobil mrtvolami. Asi je nepobíjel dost rychle, když tolik mluvily.

Uznej: Copak je to spravedlivé, copak války nejsou od zabíjení nepřátel? Proto můj přelaskavý otec všem vazalům posílal šamany. Je přece jasné, že prokletí jakýchsi polomrtvých hlupáků podepřela nějaká velmi silná kouzla!

Hm, ten Mabve prý přijme jenom několik vyvolených, svou družku přemění na stvůru a všechny ostatní zahubí. Zabít ho může pouze spravedlivý muž s planoucím mečem. No a Mabve už je několik dní tady, alespoň tomu on a jeho matka věří. Ubohá, hloupoučká Mial zapomněla na opatrnost a nechala se k němu vylákat, jen aby uzdravila umírajícího Terna! Proč riskovala pro slabocha? Od své matky se naučila víc, než já, ale zapomněla používat hlavu. Jak strašlivé a kruté: Právě naše dobrá, laskavá Mial svou hloupostí nakonec otevře bránu všem hrůzám, kterými nás strašili od dětství!"

Jako kočka se Tuena náhle otočila a pátravě zahleděla do Javiho tváře. Doufal, že nevyčetla víc, než zvědavost. Natáhla k němu paži a pomalu táhla prstem po jeho rtu, až se zachvěl. Znamka potlačované touhy ji potěšila. Nechala špičku ukazováku pomaličku klouzat po krku a hrudi. Zašeptala:

"Nikdo v tomto paláci není schopen ujmout se vlády. Věř, že ti poradím nejlepší řešení! Vymyslela je moje matka, která často rokovala s hvězdopravci. Mial je stejně ztracená, protože Mabve ji zabije. Musí ji zabít, protože její krev ho posílí a protože také ona musí projít branami smrti. Proto bude správné, když s několika našimi muži pojedíš k jeho domu a v první vhodné chvíli tam zabijete všechno živé.

Ach, o jedno tě prosím, statečný Boávče: Mial ať netrpí, je moje sestra, víš? Opravdu nechci slyšet, že ji tam umučili nebo že padla do rukou příznivcům Mabve! Dům se všemi mrtvými spal a rychle ujed' někam ven za hradby. Zpátky sem by ses už nedostal, uzavřeme zdejší brány. Teprve ráno se vrať, vyšlu naše jezdce. Doprovodí tě sem jako zachránce, vyvolence hvězd!"

Nemá to špatně vymyšlené, říkal si, když ho sváděla každým svým pohledem a pohybem. Když zadržel její ruku na svém břiše, svíjela se před ním na lehátku jako jedovatý had. Kam až sahá její vliv, jestliže Javimu jedním dechem slibuje hrdlořezy a jezdce? O Mabve určitě ví daleko víc, než přiznává. Sklonil se k ní, tentokrát jeho prst obtáhl dívčiny křivky hluboko na hrudi. Nabídla hned víc, ale majetnický srovnal záhyb látky. Zkřivila rty v úsměvu, který němě dával vědět o jejím pocitu vítězství a vlády.

"Zítřka slunce osvítlí lepší den. Navrhnu tvému otci, Tueno, že Mial doprovodím. Co kdyby ji někdo cestou poznal a ohrozil?!"

Oči jí zasvítily.

"Věděla jsem od první chvíle, že mi tě poslaly hvězdy!"

Odešla stejně tiše a nenápadně, jak se sem vetřela. Javi semkl rty, hlavou mu vířily dohady. Jako kdyby z dálky slyšel Sianina slova o předsudcích a zlu, které musí vymýtit. I s kořeny. Začínal chápat, kde prorostly lidským masem. Byl nejvyšší čas vyhledat hodnostáře Kou kvůli návrhu pro Císaře. Bude správné doprovodit jeho dceru a jezdce, podat mu nezkreslené svědectví. A během příprav na vyjížďku ještě zařídit několik maličkostí. Kim a jeho muži se musejí připravit na všechno.

Šest jezdců s Tukrovými znaky a praporem poselstva vyjelo před západem slunce do města. Jeden vypadal trochu divně, ale nikdo si jeho odlišnosti nevšímal. Uličkami se plazil střídavě dým nebo mrtvolný puch. Obyvatelé zavírali okenice, tarasili vchody do svých domů a utěšňovali škvíry. Jezdcům se stavěly do cesty jen mátožné postavy, bez omrzení mumlající jméno nemrtvého.

Vysoko nahoře nad nimi bylo nebe, naznačující divukrásný zlatorudý západ slunce, jaký Javi rád pozoroval nad horskými štíty nebo jezerem. Tady dole však již i vzduch

zešedl a vše propadalo zmaru. Co je skutečnost a co léčka? Javi vzpomínal na noční zjevení Sian, pátral, zda na nic nezapomněl. Nesmí se zmýlit!

Po očku hleděl na přestrojenou Mial po své levici. Přijala jen helmu a plášť, do kterého se zachumlala. Odmítla lépe skrýt své "provinění". Snad doufala, že ji obyvatelé města ukamenují dřív, než dojede na určené místo. Nebylo dobré, že s sebou nemají jediného Boávce, pan Koa odmítl Javiho muže povolat, dokonce se nemohli ani rozloučit. Pan Koa nechal Javiho bez vysvětlení, pouze s nadějí, že jeho muži dostanou varování a někde v Palácovém městě poradí sami.

Zvláštní bylo, že Mial nikomu neukázala cestu, ale vedoucí jezdec s jistotou a bez jakéhokoliv ptaní věděl, do kterých uliček zabočit. Sledovali snad císařští toho Mabve delší dobu? Jak a proč tedy dopustili jeho setkání s princeznou?

Průvod zastavil u chatrče před vnitřními hradbami. Mial pomalu sňala helmu a nadechla se. Než si opět do vlasů upevnila závoj, spatřil Javi na její tváři stopy slz. Pomohl dívce z koně a povzbudivě stiskl paži. Zadívala se mu do očí a zavrtěla hlavou.

"Nic nezkoušej, pane. Odjed' a pozdravuj svou krásnou, hornatou zemi. Když půjdu bez odporu, snad ho obměkčím. Prý to býval laskavý mladík, než zemřel. Možná se nechá obměkčit, možná nic zlého nebude..."

Chtěla tomu věřit, přikývl tedy. Pokousaná ruka a cáry šatů z dnešního rána však žádnou laskavost nepotvrzovaly. Možná se ten muž čekáním na Mabve pomátl. Šílencům ale těžko domluvíš. Pokud si myslí, že má zabíjet, chlemtat krev a požírat lidské maso, naplní danou sudbu za každou cenu.

Dveře se otevřely, vyšla shrbená stařena. Přijala Mial jako podřízenou služku, která splnila úkol. Panovačně a bez špetky laskavosti. Javiho odmítala vpustit, ale ten okamžitě se stejnou nadutostí oznámil, že je pověřen dohledem. Stáhl svůj vak za sedlem a naznačil, že dveře před sebou rozkopne. Stařena stiskla rty a pokynula, ať ji tedy oba následují.

Císařští jezdci zatím sesedali z koní. Javi je slyšel za tenkými stěnami, zatímco je stará odváděla je do veliké komory, zřejmě nejlepší místnosti v domě. Na dlouhém stole jako na márách tu ležel hubený mladík v prosté pohřební košili. Byl mrtvý.

Desítky olejových lampiček, kahanů všech tvarů, dokonce i několik vzácných svíček kolem stěn, ozařovalo tělo tohoto divného ženicha. Žádný dar, žádné obětiny. Jediné okno zakrýval hadr, kterým přes prořídla místa prošlo trochu světla. Mial si váhavě odepla plášť. Stará ji poprvé pochválila.

"Tak, správně! Víš, co je tvoje povinnost. Pojd', pane, teď nikdo nesmí rušit naplnění svazku!"

V šeru za dveřmi Javi hned uskočil. Stará moc dobře věděla, kam bodnout, nebyla ubohá ani bezbranná. Taktak její levačku zachytil! Rázem odhodil slitování i úctu k věku a když použil několik chvatů pro výslech zajatců, přiznala mu baba všechno,

co věděla. Že prý princezna Mial sama projevila zájem, sotva její synáček Vim v horečkách dostal vidění, že z něj bude Mabve. Právě Mial prý denně posílala jednoho jezdce, aby zjistil novinky, jak jeho umírání pokračuje!

Javi ohromeně babu pustil. Dokonalý výcvik mu hned na to zachránil život podruhé. Neopatrnost ho stála proříznutý rukáv. Stařena dopadla hůř, rázem chrčela na kolenou s Javiho dýkou v hrudi. Tady snad všichni zešíleli! Vrazil zpátky do komory k mrtvému a Mial. Stála těsně u stolu s mrtvým a třásla se po celém těle. Smýkl s ní, až padla na kolena:

"Co znamená ta přetvářka?! Proč hraješ překvapenou a vyděšenou, když jsi dávno..."

Mrtvý otevřel oči. Mial vykřikla, Javi ji pustil a ona se zhroutila na zem. Nelhala mu, ona ne. A nelhal zřejmě ani tenhle Vim, když vykládal o svém předurčení. Oči mu teď žlutě plály jako oheň a ve tváři měl divoký, chtivý výraz. Na Javiho nepohlédl, zajímala ho jen Mial. Sklonil se, vytáhl ji nahoru na svoje máry.

Javi tasil meč, ale mrtvý útok jeho netrpělivě setřásl, jako by ho princ po zádech přetáhl pouhou větvičkou. Javi se zapotácel, znovu rozmáchl - a další mávnutí mrtvého jej srazilo k zemi. Vyskočil a - už dávno tak daleko neletěl vzduchem! Narazil do zdi, hlína se vydrolila až na proutěný základ. Hlavou se Javi praštil o silnou tyč a rázem slyšel Tuenu: Bez planoucího meče je proti Mabve bezmocný.

Bezmocný? Nikdy! Tedy pokud... pokud se všichni dobří duchové nesmílovali a jeden dar od otce má sílu jako dřív! Javi ustoupil dál do kouta. Od pasu vytáhl nádobku, s očima přilepenýma ke zjevu Mabve ji pomalu otevřel. Polil zbytkem pálenky meč a přejel hrotem nad plamínky kahanů.

Mabve zatím opravdu neztrácel čas. Dívku už zbavil všeho oblečení a zálibně si připravoval její bezvládné tělo ke spojení. Náhlé objevení plamenů nad hlavou pochopil pozdě. Jeho výkřik zdusila vlastní černá krev. Hlava odskočila na zem, žluté oči pomalu vyhasly. Javi odstrčil kymácející se tělo, zaplavené páchnoucí krví. Hroutilo se pomalu, jako kdyby i bez hlavy hodlalo žít dál. Pro jistotu je přetřel ještě v půli a odkopl. Tím také uhasil poslední plamínky na čepeli svého meče.

Konečně oklepal hlínu z vlasů, sebral hrst hadříků ze země, položil je na ploché břicho děvčete. Mial pořád ležela bez hnutí a nevěděla o sobě. Probouzela se z mdlob příliš, příliš dlouho. Javi už dávno otřel svůj meč zbytkem Vimovy pohřební košile, venku sílil hluk a Tukrovi jezdci se netrpělivě dohadovali, co dál.

Javi sice tušil, že jezdci zaútočí a hodlají zabít, ale čas běžel příliš rychle. Už neměl na vybranou, musel Mial probrat. Políček dívce nepatří k vybranému chování urozeného muže, takže ten první ještě postrádal onu správnou sílu, zato druhý účinkoval okamžitě. Než se Mial posadila, Javimu došlo, že Mabve dívčino oblečení podruhé opět dokázal roztrhat k nepoužití. Ve vaku sice sebou nesl oblečení jezdce, ale jen svrchní ošacení. Naštěstí se dívka obešla bez stydlivých výkřiků nebo vzpírání a dovolila Javimu, aby jí pomohl. Byla náhle mnohem statečnější, než by čekal.

Rychle se spolu s ním porozhlédla po chatrči a poslechla každý pokyn. Kusů těla ani stařeniny mrtvoly si nevšímala víc, než bylo nezbytně nutné. Dokonce to byla ona, kdo vytáhl dýku z ženiny chladnoucí hrudi.

Taktak se připravili na útok, než jezdci vtrhli dovnitř. Javiho meč znovu odvedl dobrou práci. Pomohl mu zmatek mezi jezdci a také Mial s trojnožkou v ruce a dýkou u pasu. Nestačila ji použít, zvítězili rychle. Ti muži vůbec nečekali boj, snad jen hodlali dorazit raněné.

Už byl nejvyšší čas zmizet, oheň se plazil po zemi, nábytku i stěnách. Javi převlečené Mial narazil nějakou přílbu, sebranou ze země, vytáhl ji před vchod domu a zarazil se. Nerušený odjezd by měl vypadat jinak. Před chatrčí přešlapovalo asi deset mužů s prázdným pohledem a další stíny se blížily.

"Mabve, Mabve, Mabve..."

Nepohnuli se vpřed, ale ani nevypadali, že někomu dovolí projít. Snad nebyli nebezpeční, mohl je však podráždit každý prudší pohyb. Javi se podíval ke koním a potom velitelsky zakřičel:

"Nerušte Mabve při svatebním obřadu! Musíme to oznámit vládci!"

Rozestoupili se, nechali Javiho s dívkou projít. Hned potom se opět semkli a vzývali svého Mabve dál. Javi s Mial mlčky nasedli na koně a krokem odjeli. V uličkách míjeli další a další mátožné mumlající postavy, stahující se k planoucí chatrči. Oheň, olizující další střechy města, nikomu nevadil. Patřil k proroctví budoucí zkázy a všichni se táhli k němu, jako by je tam, přímo ve výhni, mohl zplozenec zmaru vyvolit za své nejméně.

Tukrovy znaky uprchlíkům otevřely druhou i třetí městskou bránu. Most na vysokých pilířích byl prázdný, vstupní bránu vnějšího prstence hradeb střežilo jenom pět mužů. Javi si pomyslel, že na tom není nic divného, když největší nebezpečí měli uvnitř. Spíš by měla nějaká armáda hlídat, aby žádný zbloudilec omylem nepřišel zvenčí.

Po krásném západu slunce se nad městem ujímala vlády ohnivá a bouřlivá noc. Javi dal znamení a pobídl koně do klusu. Jsou v bezpečí, jenže příliš a podezřele snadno. Co ještě přijde? Javi přemýšlel, rozhlížel se po vážce. Nečekal dlouho, jenže sotva stačil vodní klenot postřehnout, prolétla vážka kolem jeho hlavy a zmizela směrem ke skupině nedalekých stromů. K odpočinku, ozvalo se uvnitř Javiho hlavy. Proč? Mial náhle zpomalila, jako by vážku uslyšela také. Javi otočil koně k ní. Nic nechápal. Nebyl čas otálet, museli se od města vzdálit ještě víc. Potřebovali dost času, aby mu stačila odpovědět poslední otázky.

"Jsi unavená? Musíme dál, na hranicích čekají přátelé."

Mial zavrtěla hlavou a pohlédla zpátky k městu.

"Je to zbytečné, statečný Boávče. Jed' sám, já musím dostát svému osudu. Pohled' na oblohu, na ohnuté stromy, na oheň nad hradbami. Požáry, oheň a blesky bez

deště! Této noci se otevrou všechny hroby a mrtví budou hltat krev živých. I moji, protože mne Mabve ráno kousnul do dlaně a pil mou krev. Jsem napůl mrtvá, spojená s ním, všude mě najde. Copak jsi mohl zabít mrtvého? Možná již vyšel z plamenů. Jsem prokletá!"

Javi pozoroval bouři nad městem. Země duněla až k nim, jako by chtěla město smést ze svých zad. Snad to bylo i těmi blesky, které stíhaly jeden druhý, že po setkání s Mabve byl Javi ochotný uvěřit mnohému. Vzdát se však? Nikdy. Ani tváří v tvář všem běsům! Pohlédl na Mial.

"Pověz mi pravdu: Zнала jsi dřív toho muže?"

Užasla, pomalu zvedla ruku před ústa. Znal odpověď dříve, než se vzdala na slovo, ale potřeboval ji opravdu slyšet. Navíc nyní mohl obdivovat půvab jejích rozpaků, studu i závan bolesti z jeho nedůvěry.

"Jak bych mohla?! Viděla jsem ho poprvé, když mne kousl. Věděla jsem, že za Ternovou nemocí musí být kouzlo, ta žena nějaké znala, slíbila... Teď je to už jedno."

"Vždycky je cesta, každé prokletí má podmínku! Co může zlomit to tvoje?"

Znovu zavrtěla hlavou a sklopila oči. Snad nechtěla, aby poznal hloubku její bolesti.

"Musela bych se ještě před úsvitem stát ženou jiného, na jeho vlastním území. K nejbližší hranici však máme dva dny rychlé jízdy. Nemožné, věř mi."

IV.

Tentokrát vrtěl hlavou Javi. Začal se usmívat, seskočil na zem a odvedl oba koně až k nedaleké skupince stromů, kde zmizela vázka a kde tušil pramen vody. Nemýlil se. Svázal koním přední nohy, vytáhl z dalšího vaku za sedlem široký boávký plášť, rozprostřel na trávě a pomohl Mial sesednout. Vklouzla do jeho náruče, jako by tam vždycky patřila, ale přece jen hned odstoupila, jak se na slušnou dívku patří. Vážně pronesl:

"Útěk opravdu nemá smysl. Počkáme tady a uvidíme."

"Copak jsi nic nepochopil? Vždyť tady zemřeš! Nesmíš tu zůstat, ještě se můžeš zachránit! Prosím, alespoň ty..."

"Laskavá jako vždycky. Jako ke každému chudákovi, jak mi řekli. Nebo ti záleží právě na mně?"

Sklopila oči.

"Nepřísluší mi... já..."

Náhle odhodlaně zvedla hlavu. Blýsklo jí v očích, ze smířlivého smutku se vztyčila hrdost a vzpoura vůči osudu, který jí vnucovali. Javi se zájmem očekával věci příští. Nebyl zklamán.

"Dokázal jsi víc, než můj vlastní otec, veliký pán světa. Ten by mi měl takováto slova povolit! Ten by je měl říci za mne. Ne, neochránil mne, jenom zavrhnul. Přitom jsem právě dnes pochopila, že také já něco dokážu změnit, když jsme tam v tom domě bojovali s otcovými jezdci. Když může dívka, proč to nedokázal Císař králů?!"

Vlastně je mnohé rozhodnuto, ale přesto mám ještě jedno, co ti mohu dát. Svou úctu a obdiv. Poslouchej tedy: Kdybych mohla, byla bych šťastná jako tvoje Druhá, Třetí dáma, jako tvoje cokoliv. Ať jsi jakéhokoliv původu a postavení, rozumíš? Jsem možná nevděčnice vůči svému vznešenému rodu a zpronevěřují se povinností, správnému osudu Císařovy dcery. Odhazuji od sebe tyto závazky a přiznávám: Jsem nyní dokonce ráda, že skončím mezi duchy, protože jinak by mne dali komukoliv. To bych nepřežila."

Pláč jí přemohl, neviděla Javiho spokojený úsměv. Vzal ji za ruku a přitáhl k sobě, na rozprostřený plášť. Slíbal slzy z Mialiny tváře, šije, pečlivě vyhledal i ty zatoulané až k prsům. Začala se chvět, lehce ho odstrčila. Zašeptal:

"Neboj se, Mial, tady tě nic zlého nedožene, jsi hostem na mém území... Stačí jen svolení, slovo, polibek, abys byla mou manželkou a První dámou... I podle vašich zvyků, protože nemám bratry..."

Šeptal jí slova staré legendy, podle níž i prostý člověk vlastní jakýkoliv kus země, který zakryje svým pláštěm. Ostýchavě mu začala vracet polibky a dovolovala bloudit Javiho dlaním po svém hořícím těle.

"Věřím ti... Souhlasím."

Důležitější bylo, že si na starou legendu vzpomněly také okolní síly a letící větrná smršť boávké území uctivě obešla velikým obloukem, dokonce ani koně nevydělala. Zatímco se s hukotem valila temná masa nebe nízko nad milenci, Javi zahlédl, jak srůstá rozšklebená rána na Mialině dlani. Políbil to místo a Mial pochopila, že přemohli prokletí. Vykřikla radostí a další vlna štěstí je pohltila, odnesla kamsi daleko mimo tento svět. Milenci se probudili až zadlouho, do teplé noci. Javi se rozhlédl.

"Pojedeme dál odtud, sami se do města vrátit nemůžeme. Pojd', u pramene se osvěžíme, chytíme koně."

Sotva se dotkli vodní hladiny, zavanula jim do tváří zvláštní vůně. Javi se hned upamatoval, co znamená, a zlehka Mial odtáhl. Pramen znehybněl, voda se třpytila jako zrcadlo. Javi sepal ruce na znamení úcty:

"Sestřičko moje, milá Sian, přicházíš mi poradit?"

Paní vod se však tentokrát nezjevila, slyšeli jen její hlas:

"Bratříčku, nemusíš nikam spěchat, tvé vojsko už jede na pomoc. Vládce větru vyhověl mé prosbě a vpustil je na svůj most. Za malý okamžik je spatříte. Vedl sis dobře, ale nezapomeň na zlo, které dosud má z čeho vzklíčit! Vytrhni jeho kořeny a znič!"

"Děkuji, milá Sian, vyříd' mé díky všem!"

Otočil se k Mial. Bledá před ním ustupovala se strachem v očích. Uvědomil si, že jí o sobě nestačil nic povědět. Jak má nyní dívce vysvětlit, že není jakýmsi čarodějem, který ji přelstil? Vzal ji za ruku. Byla studená, jako by ji Mial právě ponořila do nejchladnějšího horského oka. Čekala a strach, zoufalství i naděje vířily v jejím pohledu. Zvedl prsty k ústům, zahřívával svým dechem a přitom otevřeně přiznal, kým je. Přesto mezi nimi zůstal zbytek vyděšeného ticha.

Javi však už neměl čas na další vysvětlování, prosby, na chápání nějakých dalších obav. Muž by na Mialině místě pochopil a poddal se jeho velení. Ženě nezbyvá, než podřídít se a pochopit až potom.

Mohutná valící se oblaka od jihozápadu dávala tušit, že vládce vzdušného živlu se svou pomocí nijak neotálí. Byla rychlá jako sen. Sotva Javi vděčně pomyslel na Sian a vítr, už rozeznali pádící koně s jezdci, prapory, celou sílu boávkých vojsk. Než Javi pomohl své ženě na koně, snášely se první šiky k zemi. Ohromená a třesoucí se Mial měla slzy na krajíčku. Krátce ji políbil, odevzdaně dotyk jeho rtů přetrpěla. Zachmuřeně ji napomenul:

"Mial, jsi mou První dámou a tedy i Boávie, velmi hrdé země. Konečně pojedíš na pomoc svému městu, svému lidu, bratrovi a otci. Opravdu pomůžeš při jejich osvobození. Ať tedy všichni poznají, koho mám po boku!"

Otřela oči, nadechla se a napřímila. Rázem se proměnila na královnu a vrátila mu pohled, jehož klid ocenil. Tušil, kolik za ním skrývá vzdoru. Ohlédl se k za vojskem a nevšiml si vážek, přilétnuvších od pramene. Oblétly Mial a dosedly na jejích vlasech. Kouzlem je propletly do složitého účesu boávkých nevěst, držného třemi velkými hřebeny. Sianiny vážky se na nich poté změnilly v zářící drahokamy.

"Vítám tě do rodiny, sestřičko. Získáváš víc, než jsi ztratila."

Hlas vodní královny zurčel u princezniných uší jako horský potok. Mial, zprvu ostražitě napjatá, se zlehka dotkla sčesaných vlasů a oči jí rázem zvlhly dojetím. Vše bylo hotovo dřív, než se k ní Javi otočil zpět, než zaslechl sestřina slova. Blažilo ji ohromení, které se přelilo napjatou tváří bojovníka. Černé oči se mu znovu blýskaly, jako když jí šeptal horká slůvka.

Věnovala mu úsměv vládkyně. Před chvílí by pouze Javiho slovo činilo Mial něčím víc, než milenkou. Nyní, v upravené a kouzlem vyzdobené dívce, pochopí každý Javiho ženu při prvním pohlédnutí. Rodina vládce před lidmi vystupuje jako ztělesnění jeho důstojnosti a moci, to platí v každé zemi stejně. Javiho sestra, mocné zjevení, spřízněné s bohy, tedy pomohla Mial právě této neměnné povinnosti dostát. Radost

nad projevem tak laskavé péče a zároveň nad ženským porozuměním Mial povznesla zpátky k důvěře v dobré dění. S pokornou vděčností této vyšší bytosti, která ji mile přijímá jako sobě rovnou, odpověděla:

”Děkuji ti, paní. Tvá slova ponesu v srdci, ať se stane cokoliv.”

Javi spokojeně přikývl a vyjeli vstříc svému vojsku. Javi se pozdravil s veliteli a krátce vysvětlil, co od nich čeká. Mial nepředstavil, jen kývnutím schválil jejich pozdravné sklonění hlav. Směle jim vracela pohledy, hrdá a nepřístupná komukoliv mimo manžela.

Vojsko se rozdělilo do tří proudů a vyrazilo k branám Tukrova města jako obrovský trojzubec. Pevně semknutí, boky koní a nohy jezdců se navzájem dotýkaly. Válečník po Mialině levici s úctou ve tváři krátce sklonil hlavu, po chvíli ho vystřídal další. Mial nepatrným kývnutím odpovídala všem těmto němým omluvám jejich blízkosti. Přitom ji ohromilo, že mezi bojovníky vidí mladičké chlapce Ternova věku vedle bělovousých starců. Země duněla pod kopyty malých koníků, když se všechna síla Boávy valila porazit mrtvolné zlo v Tukrově městě.

Dřevěná obydlí na vodě smetla bahnitá povodeň. Vysoká vlna se přelila přes most a pobořila hradby. Muselo se to stát v noci, bahno na mostě už osychalo a páchlo. Mial vyděšeně pátrala očima ve zvlněném hnědém nánosu na úzkém pásu povlovného břehu. Rozeznala pouze trčící břevna, všechno ostatní se slévalo v jedno. Bahno, bahno, nic víc. Vydechla úlevou, když ze stínu mostu vyrazily první shluky loděk proti proudu. Povodeň již několikrát dřevěný vodní svět smetla, ale lodčky s lidmi vždy vynesla s sebou. Nyní se zbylí vracejí, aby probrali trosky a začali znovu.

Za bránou se zdálo, že povodeň snad přišla městu na pomoc. Některé trámy, trčící do výše z pobořených zdí, ještě čadily. Bahno tu páchlo přijatelněji, než těžký, včerejší puch z mrtvol a čarování. Kam voda nedosáhla, oživalo město pláčem a křikem vyděšených. Lidé se vrhali k Boávcům, chytali je za nohy, dotýkali se koní, ale také se nechávali klidně odstrčit. Když se Mial ohlédla, pokaždé zkoušela zachytit jejich oči. Pohled na klidně postupující vojsko jim stíral prázdnotu pohledů a ve vyhaslých tvářích lidí probouzel směsi pocitů.

Když se Mial přemohla a navzdory okolní spoušti dokázala na ubožáky hledět povzbudivě a s vlídným úsměvem, hned viděla odraz tohoto úsměvu v jejich rostoucí úlevě a naději. Uvnitř plakala, ale navenek již neměla právo ani na stín bolesti. Poprvé zažívala a cítila obrovskou moc síly, kterou lidem dává představa jistoty, bezpečí a návratu starých pořádků. Ti lidé neznali Mialinu tvář, nikdy o jednom z klenotů Palácového města nevěděli víc, než vyprávěly písně, ale viděli, že přijíždí vznešená žena v čele mnoha mužů, upravená, krásná. Usmívala se, takže přivázela dobro.

Ať byli vojáci kýmkoliv, Mial postupovala vpřed jako zosobněná naděje, doprovázená obrovskou silou. Lidé ihned věřili, že přichází moc, schopná vzít vládu do pevných rukou a rázně se vypořádat se vším, co je děsilo. Už bude líp.

V naprostém zmatku polorozbořených doutnajících domů, požárů a mrtvol pomalu dojeli až k Palácovému městu. Přívrženci Mabve se dostali, kam chtěli: Mrtví je roztrhali na kusy. Nikdo se nesnažil požáry hasit, všichni se tu smířili s koncem. Teprve průjezd vojska probouzel život a nové síly. Proudý bojovníků se protáhly uličkami a slily do jednoho před širokým Schodištěm prosebníků. Tady se koně zarazili. Javi chvíli mlčky pozoroval zakrvavené zbytky těl. Vyčerpaná Mial po jeho boku neovládla těžký, úzkostný vzdech. Javi se neohlédl, ale natáhl ruku a krátce sevřel její zápěstí. Znovu se napřímila, pochopila povzbuzení i uznání. Nezklame ho.

Potom se na Javiho pokyn jezdci opět rozdělili: Malí horští koníci rozvážně stoupali schodištěm k vyvrácené bráně jako hladina temné vody. Javi svou část vojska vedl k Bráně vozatajů, která byla jenom pootevřená. Ani na téhle straně za vnitřními hradbami císařského sídla nebyl obvyklý řád a kázeň. Projížděli bojištěm, třebaže Tuena včera slibovala brány uzavřít a celé město ve městě uchránit.

Javi rychle pochopil, že přímo tady hrůzné zásvětní síly neřádily. Mnozí strážní očividně zemřeli v silných křečích, jako po jedu. Mial děsivý rozdíl pochopila zároveň s ním. Už by seskočila a hledala, komu lze ještě pomoci, ale Javi ji zadržel.

”Tvá rodina,” připomněl polohlasem. Zrudla, přikývla, ale vyděšeně se otáčela za každou mrtvolou. Navrch k prokletí ještě tak strašlivá zrada! Nedovolila si seskočit z koně ani v zahradách, kam žádný jezdec nevstoupil, co lidská paměť sahá. Podivovala se nezvyklému výhledu ze hřbetu svého vyššího koně, když zazněl divný lomoz. Javiho přítel Kim a jeho muži se právě ohlásili radostným pokřikem. Obsadili jedno křídlo za druhým nádvořím paláce brzo poté, co Javi odjel k Mabve. Boávci druhům odpověděli, vrhli se ke stavbě a brzy je objímali jako ztracené bratry. Mial pohlédla na Javiho s otázkou v očích.

”Požádal jsem jednu tvou služku, aby jim vyřídila varování. Zůstala pod jejich ochranou,” ukázal na dívku, která k nim přibíhala. Mial se na ni usmála a pokynula, ať se drží u boku jejího koně. Dívka zvíře plaše pohladila po krku a chytla se třmene. Ze zvyku, možná pro pouhé ujištění, že bdí, hned narovnála záhyb pláště na Mialině lýtku. Mial ji letmo pohladila po vlasech.

”Jste jako zářící hvězda, Vznešená,” špitla dívka. Úcta a obdiv ji přiměly k oslovení, jaké náleží vyšší bytosti. Mial zrozpačitěla. Ona ve svých služkách vždy viděla víc družky, než otrokyně. Ihned se však vzpamatovala a odpověděla laskavým přikývnutím.

U Tukrových soukromých komnat byl kupodivu klid. Strážní dál stáli na svých místech. Jakmile poznali princeznu, hned ustoupili a pouštěli všechny dál. Vívali Mial s úlevou, někteří radostně. Přesto je Boávci na místě odzbrojili a zavřeli v jedné menší stavbě. Kdo ví, kam až sahá zrada a které muže ovládá!

Nejdřív Javi a Mial navštívili Terna. Byl bledý, bez líčidel, přesto vypadal dobře. Zatímco se s Mial šťastně objímali, Javi zamířil k Císaři v Zelené síni. Pokud se dobře

pamatoval, pan Koa před několika dny očekával, že Císař poskytne slyšení boávkému poslovi právě tam. Prý je to síň poměrně, pro přijetí méně významných hostů a poselstev. Javi vstoupil bočními posuvnými dveřmi ze soukromé chodby. Za ním, stejně neslyšně, vstoupili jeho muži.

Jak Javi očekával, Tuena se tady vinula k téměř bezvládnému otci, opřenému o polštář. Právě teď se slzami v očích děkovala vládcovým jménem staršímu mohutnému muži, který se skláněl před Císařem. Ó, to byla řeč! Javi pobaveně naslouchal, kterak prý tento muž všechny, ba celé Palácové město, zachránil před zradou. Všichni byli tak zaujati Tueninou řečí, že nezpozorovali příchod cizinců.

Javi stanul mezi krajními sloupy a zadržel ostatní. Pozorně sledoval výjev, s přimhouřenýma očima hodnotil sebevědomé držení těla tohoto vojáka a Tuenu, plně zabranou do předení intrik. Jen slepý by nepostřehl pouta mezi nimi! Javi nečekal, že tak snadno najde Tuenina spojence. Když se na okamžik odmlčela a otřela pot na otcově čele, vykročil Javi z úkrytu. Jako kdyby tím přeťal kouzelnou nit. Rázem překazil onu jemnou, snad dokonce výjimečnou ženskou práci. Nečekané objevení posla, který měl zemřít v domku Mabve, Tuenou otřásl. Vyskočila a překřikovala svůj strach.

"To je on! Zrádce, který všechno rozpoutal! Harío, zab ho!"

Tak tohle je samotný generál Haría, dobyvatel Boávie! Jak vidno, zrada mu nikdy nepřestala chutnat, použil ji i proti vlastnímu pánovi. Javi k němu vykročil. Haría byl už ve střehu. Věděl, že musí zabít a zvítězit. Rozzuřila ho poslední překážka před uchvácením moci. Oči mu nenávistně vzplály, ale hned nato zchladly a pozorně sledovaly každý mladíkuv pohyb. Zaútočil první, ale jen zkusmo. Odhadoval protivníka.

Javi uměl hodně, byl vycvičen v ostrých soubojích, kde ho mistři meče nešetřili. Pouze dbali, aby přežil a nebyl zmrzačen. Jenže mimo střetu s Mabve zatím na život a na smrt nebojoval. Teď proti němu stál další mistr. Co mu vzal odpočinek a věk na hbitosti, vyvážil přesným odhadem a zkušeností. Souboj s Haríou by osudový a mohl dopadnout jakkoliv.

Přesto ještě Javi stačil upozornit své muže, aby zadrželi Tuenu. Chtěla se odplížit pryč, Haríovy dva výpady od ní odvedly pozornost. Jenže Javi ucítil nenávistný zášleh a na tisícinu okamžiku odskočil z dosahu Haríova meče.

Syknutí a mávnutí levicí stačilo, aby Javi mohl všechnu pozornost soustředit na Haríu. Ten si hned neuvědomil, co se za jeho zády děje. Využil chvíle a jen o vlas minul Javiho hlavu. Soustředěný, neuvěřitelně silný, vytrvalý, Javimu nedal vydechnout. Když se meče zkřížily nad hlavami, ledový pohled Haríi stiskl Javiho srdce. Vycítil smrt. Pochopil, že Haría nespolehá na smrtelnou ránu, že ostří meče napustil jedem. Jenže Javiho připravili mistři i na otrávené zbraně. Změnil styl boje a začal se s Haríou honit. Při první příležitosti generála podrazil, vysmekl se zpod klesající masy jeho těla a meč mu vykopel z ruky. Opřel mu hrot své zbraně o hrdlo.

“Přiznej porážku, zrádče!”

Haría přikývl, ale to Javimu nestačilo. Nechal si podat otrávený meč.

“Některé jedy znehybní tělo, jiné rozezpívají bolest. Já umím z těch prvních udělat ty druhé. Stačí natřít otrávenou čepel mastí, která by jinak léčila. Pořežu tě tisíci zářezy a budeš trpět, jako bys měl pokaždé uťatý jeden úd.”

“Dopřej mi smrt muže,” vydechl vyděšený Haría. O boávských znalostech jedů věděl dost. Přiznal, že v nemocném mladíkovi jménem Vim sledoval již čtvrtého muže, který věřil na své převtělení v Mabve. To on přikázal strážím, aby pustily Mialiny služky daleko za bránu Palácového města. Tuena mu vysvětlila, jak nutné to je pro naplnění věštb a proroctví. Mial přece musela propadnout prokletí, aby Haría s Tuenou slavně vzkřísili upadající říši!

Velký Císař králů zatím jen otupěle sledoval, co se před ním děje. Nezastal se generála ani náznakem pohybu. V očích mu zasvitlo teprve, když spatřil přicházející Mial. Tern ji následoval, podpírán Javiho přítelem Kimem. Mial se vrhla k otci a objala ho. Náhle zpozorněla, přivoněla k otcovým ústům a potom nevěřícně nahlédla do poloprázdného poháru vedle jeho paže. Vyděšeně se otočila k manželovi. Javi přikývl a zatímco sledoval spoutání zrádce Haríi, vysvětlil:

"Nemýlíš se, Mial. Tvůj otec pil podobné vývary jako Tern. Tuena přímo přede mnou dala bratrovi vypít nápoj tvým jménem. Nikomu to nebylo divné, podezření ve mně vzbudil až tvůj vyděšený návrat. Byla jsi přece pryč, jak a kdy bys to vařila? Z poháru se kouřilo, voněl čerstvostí. Když jsem později na zahradě podepřel tvého otce, ucítil jsem stejnou vůni jako teď ty. Tuena tvé léčivé odvary vylepšila po svém. Měla dobrý plán, uměla spřádat zradu a lež. Ne nadarmo mi připomínala jedovatého hada. Kdo by se divil Císařově smrti po dlouhé nemoci? Nejen to. Stařec i jeho následník, oba měli zemřít. Císař teď asi dostal silnější dávku, aby nemohl víc, než mlčky přikyvovat. Před svědky, posledními věrnými muži, by to Tueně a Hariovi stačilo."

Mial vrtěla nevěřícně hlavou, ale Tuena, držaná dvěma silnými muži, zavyla:

"Lžeš, klidně se napiju a nic mi nebude!"

Javi pokrčil rameny. Hodlal navždycky zmařit veškerou její schopnost osudového předení a tkaní. Odpovídal zajatkyňi, ale do očí hleděl střídavě Císaři a Mial.

"Tueno, některé jedy pracují pomalu, jako vleklá nemoc. Můžeš třeba nalít jed do sudu s vodou nebo vínem a nikomu neublíží. Nanejvýš těm správným, kterým dáš ještě cosi jiného. Vím to, protože většina těch bylin pochází z horských oblastí, jakou je Boáva. Otec mne učil rozpoznávat je, varoval před spojováním účinků. Toužíš-li tedy po nápoji, poohlédneme se. Mial, měl Tern u sebe pohár nebo džbán?"

Přikývla, služka ten džbán donesla. Mial pochopila, že všechno nebylo v pořádku, ale podezírala Tuenu spíše ze snahy zalíbit se a zkoušet něco na vlastní pěst. Zákeřná otrava jí namysl nepřišla. Javi pochvalně přikývl a jeho pohled vzal Mial

poslední naději. Byl příliš vážný. Služka podala Javimu džbán. Příklad, podal vojákovu po své levici a vyzval travičku:

"Je to ono. Napij se nyní z otcova poháru a já ti ještě doleju, Tueno."

Vzpouzela se, ale muži ji donutili lokat první a potom druhý nápoj. Začala se hned svíjet bolestí. Trpěla stejně, jako většina těch zabitých mužů, kteří by ji bývali oddaně chránili před nebezpečím z města. Měla jejich smrt zvýšit Hariovy zásluhy nebo se tak zbavili věrných, kteří by poslechli své velitele, nesouhlasící s Hariou? Je pozdě hledat každou podrobnost pravdy.

Otrava není čestná smrt pro bojovníka, ale větší spravedlnosti nemohl Javi dosáhnout. Lze snad smrt znásobit, aby travička dosáhla správné nesmírnosti trestu? Odtáhli ji pryč, skučící a proklínající. Mial se přitiskla k Javimu, aby vydržela křik a sténání své sestry. Nestačila se plně odpoutat od důvěry a lásky k ní. Zachvěla se ještě víc, když síní zaskřípěl známý hlas:

"Odkud ví čestný a hrdý Boávec tolik o jedech?!"

Tukrovi se právě převrátil celý svět, zatrpklost mu Javi prominul. Navíc každé své slovo Císař vybojoval, takže zasloužil jistý obdiv. Nepatrnou úklonou mu tedy následník boávskeho trůnu vzdal úctu.

"Již jsem naznačil své První dámě, že znalost horských bylin patří k základnímu vědění našeho národa. Navíc se mi rozličné rostlinné jedy připomněly, sotva jsem projel tvou druhou branou na konci mostu. Hrozba Mabve přiměla obyvatele tvého města vykuřovat domy a ulice. Stejnými bylinami, jaké se používaly i u nás. Tvůj velký šaman přece roky přicházel zahánět zlé duchy našeho paláce. Byla to tvá velká péče o blaho Boávie, pane, anebo způsob, jak vyzvědět naše tajemství? Víím, že šaman pokaždé předlouho naslouchal našim omámeným mužům, kteří mu svěřovali úplně všechno.

Než jsem byl jako dospělý připuštěn k ostrovnímu obětování s otcem, míval jsem příležitost toho tvého šamana provázet a leccos z míchání zdejších a našich bylin vyzvědět. Neprozradil jsem, co mne naučil otec, takže se mnou mluvil hodně otevřeně. Možná jsi ty sám nestál o jedy, možná tvůj šaman pouze hledal stopy vzpoury a odporu. Jenže netušil, že můj moudrý otec ponořil Boávu do ticha a klidu, abych mohl vyrůst já i další bojovníci."

Javi se odmlčel. Tukrovi před očima plynuly roky, během nichž neslychal nic jiného, než že měkký a slabý druhý Javiho otec káže zakládat nová terasová pole, promyšlené zavlažovací systémy a důmyslné vodní hráze. Práce je tak těžká, že se na stavbách vesnice střídají... Nastrčili Tukrovi pod nos nevinně vyhlížející štít zeměhryzů a zatím se jejich synové otužovali dřinou a dlouhými pochody. Nepochyboval, že samotný bojový výcvik zůstal skryt každému zvědavému oku.

"Jak tvůj šaman vlastně zemřel? Tak zkušený a znalý muž prý nedokázal vzdorovat nemoci. Nebyla to první podezřelá záhada v tomto paláci?"

Poslední Javiho slova se Tukrovi zasekla do hlavy jako rána mečem. Už tehdy, už před čtyřmi roky ho ovíjela zrada?! Tukra zvedl ruku, ale Javi už mlčel. Císaře nezajímalo, že posel je ve skutečnosti samotný Javi, mladík dostatečně odhodlaný nenávidět jeho osobu a celý rod. S námahou vydal jediný zvuk:

"Tern..."

Javi dosud vedl řeči delší, než bývá zvykem, ale nepřítel, který vzbudil jeho soucit, mu nestál za ozbrojený boj. Stál nad ním a tudíž mu mohl poskytnout naději.

"Včera jsem princi poradil, aby zahájil očišťující půst. Umí poslechnout dobrou radu. Umí také předstírat, že poslechne svou milující sestru a nevzbudit její podezření."

Tukra si oddechl. Javiho odpověď ho vracela životu, takže se hned mohl očima zabodnout do tváře své dcery. Nepatrným pohybem rtů dal najevo nesouhlas s podivným účesem a ozdobami její hlavy. Nebo mu víc vadil její černý šat jezdců, mužů? Mial plaše vzhledla k manželovi. Měla by se chovat, jak se sluší. Odstoupit, nedat najevo žádné city, nedotýkat se muže přede všemi... Císař jako by jí zase dokázal vládnout. A ona musí být poslušná, neboť Císař je vyvolencem bohů.

Koho poslechnout, otce nebo manžela? Už jen to, že byla v rozpacích, mohlo bohy urazit. Zvedla oči k manželovi. Vždyť on znamená víc? Javi přikývl, něžně zvedl její zahojenou dlaň a krátce přitiskl ke tváři. Pohledem přitom naznačil, že by opravdu měla odejít. Poslechla, ihned věděla, že nadchází správný řád věcí. Sklopila oči a s úklonou otci se vzdálila do svých pokojů. Císař sraštil obočí. Rostoucí hněv mu uvolnil hrdlo.

"Dosáhlš všeho. Vládněš v mém paláci, moje dcera tě tady beze studu objímá. Snadno teď pomstíš všechna ponížení Boávie a smrt své sestry."

Javi pokrčil rameny.

"Zůstanu jako host, než zesílíš. Ovšem pouze pro klid své manželky, pro nic víc. Pro muže mého národa je spokojenost ženy důležitá. Potom odvezu svou První dámu domů. Do svobodné Boávie bez tvých daní, úředníků a bez správců! Měl bys přemýšlet o ostatních částech své říše, které nezaváhají a povstanou. Navíc věř, že kletby zbytečně zabíjených nejsou odčiněny ani zapomenuty, pouze odloženy. Hrůzy, které měl vpustit do tvé říše Mabve, může přivolat něco jiného.

Nehodlám být tvým nástupcem, nést tvoje břímě, ani se nebudu mstít nebo loupit. Chci sám, bez tvého zlata nebo spojenectví, svou čistou Boávii pozvednout z bláta a prachu!"

Jásot boávských mužů oslavil Javiho řeč. Šířil se chodbami a zahradou, celým palácovým městem. I za jeho hradby. Tukra zavrtěl hlavou a ohrnul ret. Hlupák, odmítne půlku světa! Buď bohům chvála, že mu Terna, jediného Císařova následníka, ten pomatenec zachránil. Z prince ještě vyroste vládce, neúprosný a dravý, který slavnou říši upevní a rozšíří! Že může přijít další Mabve? Hloupost, ani tenhle za nic

nestál, byla to všechno lest a zrádné pikle. Těm napříště předejde, udusí je v zárodku, tím si je Tukra jistý, jako že je Císař králů!

Pohlédl na syna. Opíral se vpravo od něj o stěnu, slabý, ale s tváří planoucí nadšením. Otce si nevšímal, jako by tu ani nebyl. Zalykal se obdivem k hrdinovi, který zničil strašlivého Mabve a vytrhal zdejší zlo i s kořeny. Je celý žhavý odjet s ním. Císař v jeho tváři četl jako v knize. Znechuceně objevil, že se Javi stal pro Terna hrdinou, snad přímo zjevením. Tolik čestný a skvělý, nejzářivější vzor. Být tak jako on... Hlupák jeden zmámený, víc dítě, než silný muž, jakého trůn potřebuje.

Vládce světa vzdychl, opřel se o polštáře a zavřel oči. Taková zaslepenost se obtížně láme. Kde je úcta k otci, k Císaři a moci, dané bohy?! Tukra byl unaven, znechucen a opuštěn všemi. Na svém trůně, na skvělém vrcholu světovlády zůstal naprosto sám.